

Uličky lisabonské *Alfamy*

Tanečnice *uprostřed čtvrti*, kde se nikam nespěchá...

Člověk chodí po městech, jako je Lisabon, s průvodcem v ruce a hledá pozoruhodné kostely či paláce, které tam stojí a budou stát ještě mnoho let. A často si ani nevšimne, že neméně pozoruhodné věci se odehrávají jinde. Přitom tyhle okamžiky vyzařují atmosféru města, jsou jedinečné, prchavé a už nikdy se nebudou ve stejné podobě opakovat. Bez toho, že by turista viděl Torre de Belem, odkud se portugalská mořeplavci vydávali do světa, nebo výtah sestrojenný Eiffelovým žákem, to jistě nejde. Ale sotva to stačí k poznání města.

Z vyhlídky Miradouro de Santa Luzia připomíná lisabonská čtvrt Alfama s červenými střechami domů Malou Stranu, na niž se okouzlený turista dívá z vyhlídky u Pražského hradu. V úzkých uličkách a na malých náměstích se však odehrává běžný život, neproudí tu davy turistů jako Nerudovkou.

Jen mezi vyhlídkou a obnoveným Castelo de São Jorge je živo. A snědá dívka tu předvádí tanec, který je jakousi variací flamenca a ryze portugalského fada. Je bezprostřední, skvělá, stejně jako kytarista, který ji doprovází. Podobně profes-

sionální výkony odvádějí řidiči a řidičky malých žlutých tramvají a lanovek, s flegmatickým výrazem ve tvářích míjejí protijedoucí auta doslova o centimetry.

K úzkým a někdy hodně strmým uličkám lehce zchátralé Alfamy, kterou jen pomalu dávají úřady i soukromníci do pořádku, neodmyslitelně patří šňůry s vypraným prádlem, holubi a na balkonech klíčky s ptáky. Kde to jde, posedávají před domy rodiny nebo staří lidé. Zdá se, že nikdo nikam nespěchá. Zjistit, jak moc tu vládne opravdová pohoda, na to návštěva nestačí. Člověk by tu chvíli musel žít. ■

Červené střechy Alfamy připomínají Malou Stranu. Turisté ale v jejích ulicích neproudí.

